

Nostre Ideal

PUBLICACIÓ MENSUAL DE CULTURA

 Redacció i Administració:
Jaume I, 98

 Número solt 15 cts. — Subscripció
anual 1'50 ptes. — Subscripció men-
sual amb dret als sorteigs de llibres
1 pta.

 Dels treballs publicats en són
responsables llurs autors

Dues menes de política

No pot comprendre i apreciar la tàctica de la Comissió d'Acció política de la Lliga Regionalista, és a dir, l'actuació política d'aquesta entitat, qui no sigui capaç de comprendre la diferència enorme que hi ha entre dues menes de política: l'objectiva i la subjectiva. Per això avui provarem si sabem fer-les distingir.

Cal però abans advertir que no hi ha una política purament objectiva ni una de purament subjectiva. En la pràctica totes tenen, petita o grossa, una dosi de l'altra.

En la política subjectiva tipus, sols es té present l'executador dels actes polítics. Els actes tenen molt diferent apreciació segons qui els fa. Són excusables o alabables si els fan els correligionaris i vituperables si són fets pels contraris. Com si tots els homes no tinguéssim una part de bo i una de dolent; una part aprofitable i una a esmenar s'hi divideixen els homes públics en bons i en dolents. Són bons naturalment els amics i dolents els enemics. Amb aquests no s'hi ha de tenir cap tracte ni que sigui per a utilitzar-los per a acostar-nos cap a l'assoliment de l'ideal. Si un polític o un governant ha actuat en una ocasió d'una manera determinada, s'ha d'esperar per sempre més d'ell una semblant conducta com si les circumstàncies no tinguessin una influència quasi decisiva en la manera de pensar i de fer dels homes en cada moment de llur vida. Es la política de personalismes; de destrucció de l'enemic, més que amb l'objecte d'apartar l'obstacle amb la finalitat de satisfer el nostre odi personal. Té per lema aquesta manera d'actuar el «fer les paus» no en el sentit de pacificació, sinó en el de passar comptes, en el de revenja. Es una política que en lloc d'ésser dirigida pel raciocini i el càlcul ho és pel sentiment i si és el bé patri el que cerquen els que

la porten a cap és ben diferent el resultat que n'obtenen car amb ella perjudiquen quasi sempre el país.

Tota diferent és la política objectiva. En ella s'hi té present que la finalitat de tota política que mereixi aquest nom és el de millorar la vida pública; enfortir en l'aspecte cultural i en el material a la pàtria; defensar la seva autonomia, assegurar la pau espiritual i la pau material tan necessàries per a la prosperitat col·lectiva i mirar per l'imperi del dret i de la justícia i que no és vera política la que té per fi el de satisfer una antipatia contra En Pere o En Pau per explicable que aquesta antipatia sigui. Així un polític hi té més o menys valor segons lo que per les seves particulars condicions de voluntat, talent i influència pugui contribuir a la realització de l'objectiu que es cerca. Devegades als contraris se'ls pot portar amb tàctica a fer-los treballar pel bé del país. Tot home té la seva part bona i les seves condicions que s'han de saber aprofitar. Les circumstàncies poden fer que d'avui endavant no estigui contra la nostra idealitat i més aviat l'afavoreixi un polític que altres circumstàncies l'havien convidat a actuar en contra. Quan un home constitueix un obstacle se l'ha d'apartar però més com una necessitat que com a satisfacció d'una rancúnia. Es la política de les realitats, encaminada amb seny, sàviament, a facilitar la marxa ascendent del país.

Així veiérem a Prat de la Riba, que en fou el mestre, conquistar per a Catalunya a la Diputació amb el concurs dels republicans i un cop mancat del concurs d'aquests atraure's, per a fer-los apoiar la seva obra d'enfortiment de Catalunya i en mig de l'escàndol dels esquerrans, als monàrquics liberals i conservadors, fent-los actuar com a veritables catalanistes quan els que portaven aquest nom del'Esquerra estaven entregats a una feina negativa.

Aquesta és la tàctica que si no popularitat ha donat a la Lliga el prestigi de que gosa, mal pesi a alguns dels seus enemics.

JOSEP SANS I ROSSELL.

Contestant a «Lluita»

El Sr. Rosés ja sap com a bon metge que per a ensopegar amb el remei adequat lo primer que cal és fer un bon diagnòstic. S'ha de saber abans que tot les causes i la naturalesa del mal. ¡I pobre de vós i dels vostres malalts que en l'exercici de la vostra professió no fés-siu els diagnòstics més ensopegats que el que heu fet en política!

No és cap gangrena que vagi avençant a passos de gegant el mal que pateix el nostre país. Més aviat pot comparar-se'l a una manca de vigor econòmic i moral o d'educació política. El temps tindrà cura de provar-ho.

Si tot i semblar poc probable s'arribava a amputar el membre que dieu afectat no per això es trobaria Espanya en bona salut i si no hi ha tal separació no tingueu por d'un desenllaç terrible causat per la gangrena: la malalta anirà vivint.

Teniu tota la raó, senyor Doctor, quan dieu que no totes les malalties ni tots els malalts afectats d'una mateixa malaltia s'han de curar amb la mateixa medicina. Hi ha certs remeis que per a donar bons resultats exigeixen que estigui el pacient en determinades condicions. I considerada com a remei, com una espècie de «cúralo-todo» la República, com vosaltres la considereu, és un d'aquests remeis. Veiem que no dona cap resultat en països pobres; sense cultura; on el número d'analfabets és molt gran; en pobles on els ciutadans es recorden més dels seus drets que dels seus deures envers la comunitat com Portugal, Xile, Mèxic, etc. per exemple. En canvi viuen bé sota aquest règim països rics, d'un gran nivell de cultura, de molta educació ciutadana, on els ciutadans tenen per norma la disciplina i el respecte mutu com Suïssa, els Estats Units de Nord-Amèrica, Alemanya, etc. i hi viurien bé, n'estem certs, Noruega, Suècia, Dinamarca i Holanda. ¡Però si només és segur que va bé a països ja sans no és pas cap remei!

I Espanya amb el seu alt percentatge d'analfabets, amb les seves extenses zones pobres, amb la seva incultura i la manca d'edu-

cació política dels seus ciutadans despreocupats en gran part de la cosa pública ¿no l'hem de comparar amb les que citàvem que viuen malament sota la República?

No ens dieu perquè retreiem els resultats que de la República veiem en nacions estrangeres. ¿Com sabeu vosaltres, els metges, el valor d'un medicament i a quina mena de malalts cura i a quins no cura, sinó amb proves que heu fet o han fet del mateix amb malalts diferents del que us ve a trobar per a curar-lo?

Cregueu-nos, el que necessita la malalta més que trasbalsos són una vida ben distribuïda, tranquil·litat i bons reconstituents.

Enc que vulguem no podem rectificar el què «Lluita» ens demana.

Rectificar vol dir esmenar, corregir una cosa mal dita o mal feta, dit més exactament, adreçar una cosa torta i com que fins i tot suposant que lo que s'explicà que havia succeït a una sala de Batuetes es referís a la de l'Ateneu de Mollet no deixa d'ésser cert que en ella s'hi han dit coses contra la Religió, els seus sacerdots i contra la Propietat. A més de les conferències d'Acció Catalana nosaltres recordem haver-n'hi hagut dels sindicalistes, dels rabassaires, etc.

Si ho haguéssim dit referint-nos a Acció Catalana, nosaltres en honor a la veritat no tindriem cap inconvenient en rectificar-ho. Ni en les que hem sentit ni en les que ens han ressenyat han tingut lloc aquests atacs. ¡Si que fóra bona que dirigissin atacs a la Religió i a la Propietat els representants d'un partit en el que hi figuren entre altres homes tan catòlics, apostòlics i romans com els senyors Bofill i Mates i Carrasco i burgesos tan potentats com els senyors Guarro, el del paper, i Sunyol, el conegut fabricant de la llet condensada marca «El Niño»!

Per anar convertint en federal la Monarquia espanyola no es compta sols amb el partit regionalista d'En Cambó. Hi ajudaran també els nacionalistes de Bascònia; els galleguistes; els valencianistes; els mallorquinistes; els regionalistes d'Andalusia i els d'Aragó; la flor de la intel·lectualitat castellana; els jaumins que defensen els furs; els partidaris de la descentralització, els federals i fins i tot vosaltres els catalanistes republicans si compliu el vostre deure.

No podeu negar el vostre ajut per a una finalitat que ha de representar la realització de la part més substancial del vostre programa. No heu de deixar de treballar en la construcció del palau de la nova Ibèria perquè la torratxa d'aquest hagi d'acabar per ara en terrat en lloc de en teulada com vosaltres voldríeu, cobertora que el dia de demà podrà potser canviar-se amb facilitat.

No podem éstar gaire satisfets de les concessions que fins ara hem pogut arrencar del Govern Central. No val a dir, però, que hagin estat nul·les. Per l'actuació de la Lliga vàrem obtenir la Mancomunitat que ens varen tornar a pendre però quina pèrdua nosaltres no sabríem explicar-nos sense la gran reacció contra les aspiracions catalanes que a Madrid produí la campanya separatista portada a cap principalment per Acció Catalana i la guerra que de paraula aquesta entitat va declarar a Espanya. I la Mancomunitat no se'ns va concedir en va. En els seus deu anys de durada féu un gran bé, en tots els ordres, a Catalunya, bé que sobretot en l'aspecte cultural no s'ha pas perdut. I en aquest any 1930 s'ha obtingut altra vegada l'exhibició, encara que condicionada, de les banderes regionals, la llibertat legal d'usar oficialment, a excepció de en els llibres d'actes i de registre, les llengües regionals en els Ajuntaments i Diputacions, la catalanització de l'oficialitat del Cos de Mossos d'Esquadra, la concessió del Patronat escolar a Barcelona que tant ha de contribuir al foment de la cultura catalana; l'addició imminent de l'Apèndix de Dret català al Codi civil, addició que pot salvar les nostres institucions jurídiques, i el ministre d'Instrucció Pública senyor Tormo prepara, segons es diu, un decret donant preferència, en igualtat de condicions, per a les places de les escoles de les regions de llengua especial, als mestres que siguin fills d'aquestes regions o coneguïn la seva llengua i donant el dret de triar als mestres als Ajuntaments que mostrin interès per l'ensenyança.

Tot això és molt poc per les nostres aspiracions i molt si ho comparem a lo que ha obtingut per Catalunya aquella Esquerra Catalana, antecessora de l'actual Acció Catalana, que vint anys enrera tenia una gran ufana i gloria, ara en fa disset, ignominiosament en braços de Lerroux.

Això és anar fent federal la Monarquia i és, encara que poc, alguna cosa, i si el Sr. Rosés no ho sap veure li haurem de dir que no té prou bona vista.

Hem d'advertir als nostres amics de «Lluita» que sols podrem contestar-los una part dels escrits que siguin fets en seriò, amb altaresa de mires i sense ànim d'ofendre.

Els que a judici nostre no reuneixin aquestes tres condicions els deixarem de compte,

Sorteig per als nostres subscriptors

QUARANTA VUIT PREMIS

Tindrà lloc el tercer diumenge de Desembre dia 21, prenent per base els números dels rebuts de subscripció del mes de Novembre.

PREMIS

Primer i segon: «Les Dictadures», per Francesc Cambó.

Del tercer al cinquè: «Hostes vinguren...» per Joan Vallès i Pujals.

Del sisè al vuitè: «La Nacionalitat Catalana» per Enric Prat de la Riba.

Del novè al vint-i-vuitè: «El moment polític» per Joan Estelrich.

Del vint-i-novè al quaranta vuitè: «El nostre imperialisme» per J. Pellicena.

NOTICIARI

En el moment de compondre el nostre darrer número vàrem oblidar-nos de correspondre, com deviem, a l'afectuosa salutació de «Lluita» oblid que ens sap greu s'hagi pogut pendre per desatenció. Val a dir que a l'endemà passat el nostre director va excusar-se'n amb el seu quan aquest encara no se n'havia donat compte, segons va dir. Per això hem de confessar que ens ha sorprès una mica que se'ns n'hagi fet retret.

Com per a nosaltres desitgem al nou periòdic molletà molt seny i molts anys de vida per a lluitar per Catalunya i pel bé de Mollet.

Un bon exemple: En el Teatre Principal de la republicana i federal Figueres, amb un plé a vessar i en mig del respecte i la tolerància de tota la ciutat, en la vetlla del dia 11 del darrer Juliol, el jesuïta P. Bolós hi donà una conferència pública sobre «El fracàs de la incredulitat».

Aquest fet diu molt a favor de l'esperit de tolerància i llibertat dels republicans figuerencs.

Mollet ha conegut també la vaga general però sortosament hi ha tingut lloc en pau. S'haurà de lamentar però la pèrdua d'unes quantes mils pessetes de jornals.

Els revolucionaris de Barcelona, donant crits de «Visca la República» bo i cremant cadires del Municipi barceloní i trencant fanals de la il·luminació pública, hauran fet un bon servei a la Monarquia.

Gaseoses i Sifons

CREUS

Són les millors

Anís

CASTELLS

Fàbrica a MOLLET:

Berenguer III, 34 - 38

Sucursal a BARCELONA:

Sans, 136

Col·legi de Sant Jaume

Classes de nit i a hores convingudes

Berenguer III, 198 (Can Petit)

Director: Jaume Tosquella

URALITA

MADRID
Plaça Salesas, 10

BARCELONA
Plaça A. López, 15

Teules de 2'50 m. i de 1'85 m. per 1'14 m.
Teules de 1'20 m. llarg per 75 cm. ample
Canons per a desaiuar des de 6 fins a 25 cm. diàm.
Canalons per a recullir aigües, de varies amplades i
llargades
Dipòsits des de 60 fins a 1000 litres de cabuda

Exigiu sempre la marca de garantia
URALITA que porten totes les planxes

Agència i Magatzem de Mollet
Octavi Tapias * Jaume I, 76 i 82

Xarop Hipofosfits

FOZ

De bon gust i resultats immillorables

Els adobs i matèries per a fer-ne de
la casa

«Abonos Espinás, S. A.»
els trobareu a

CAN VILARROSAL

Hostal «LA MARINETTE»

Granja / / Cafè - Bar Centre d'Esports

Salvador Llavina

P. Mercadal - Tel. 40

MOLLET